

Σαμπάνιαις εις τοδς Πρίγκηπας, τοδς τόσον ζωηρούς,
γιὰ νὰ τὰ κάνουν θάλασσα και νίλα 'στοδς χορούς.

'Αγκίστρι 'στών Πρωθυπουργόν μήπως παράδες λάχη
κι' αυτό τὸ νέον δάνειον νὰ μὴ φανῆ σάν χίμαιρα,
ὡς σκάφος δὲ ἀκλόνητον τῆς πολιτείας νάχη
ἕνα καράβι ἀπ' αὐτά, ποὺ λένε τὰ Καλήμερα.

'Στοδς Ὑπουργοδς και Βουλευτάς τῆς πλειονοψηφίας
χρόνουδς πολλοδς κι' εὐδαιμόνας λουφέ κι' ὑπερτροφίας.

'Στοδς ἄλλουδς, ποὺ τοδς ἔσπασε τῆς νῆστειας ἡλιγοῦρα,
ὑπομονή και λάρυγγα κι' ἀδιάκοπη φαγοῦρα.

Και 'στοδς Ρωμηούδς, ποὺ ἔξασαν τὸ χρώμα τῆς στερε-
ῆνα σακκι με θησαυρόν ἀφράτης καθβαλίνας. [λίνας,

Χαιρετισμοὶ λογιῆς λογιῆς ἐκ τῆς Δημόθουδς συλλογιῆς.

Α'

'Αρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά,
— πάρτε κρεμάλας και σχοινιά—
κι' ἀρχή καλόδς μας χρόνουδς
— σπολλάτη και ὀ θρόνουδς. —

'Αη Βασίλης 'πλάκωσε
— ἡ φτώχεια μας 'χαντάκωσε—
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
— 'στὴν μπόρσα φασαρία. —

Βροστὲ λιθάνι. και κερὶ
καλλίτερα νὰ μὰς θωρῆ,
χερσὶ και καλαμάρι
και γαϊδουριού σμαμάρι.

Κάτσε νὰ πῆς, κάτσε νὰ φῆς,
— και σὺ τῆς πείνας θὰ ψωφῆς—
κάτσε νὰ τραγουδήσης
νὰ μὰς καλοκαρῆσης.

'Ἐμαθα μόνο γράμματα
κι' ἔγω γιὰ γούνας ράμματα,
τραγουδῆσαι ντίπ δὲν ξέρω,
μηδὲ τὸ ξύσου γέρο.

Και σὰν εἰξέυρη γράμματα
μ' ἔμας ἀρχίνα κλάμματα . . .
τὴν καταντιὰ μας κίττα
και 'πὲς τὴν ἄλερα βῆτα.

Γιὰ σένα, φάρα ζηλευτή,
— ποὺ νὰ σοὺ 'πῆ παππάς 'στ' αὐτί—
σὰν τί νὰ 'πῶ και πάλι; . . .
— και ὀνάκος 'στὸ κεφάλι. —

Και τὸ ραβδί τοῦ ὄσκησε,
τὰ χεῖρα ἔριμανίωσε,
κι' ἐγύρτασε στηλιθίρι
κάθε Ρωμῆο σαλιάρη.

B'.

Ἄη-Βασίλης ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ρούσα Ρούσα
χωρὶς τρελλὸ ξεφάντωμα, χωρὶς μεγάλα λούσα.
Βασίλη, πίσω γύρισε, μ' ἑμὰς φτωχὸς θὰ γένῃς ...
Βασίλη, πῶθεν ἔρχεσαι; Βασίλη, πῶς πηγαίνεις; ...
Ἄπὸ τὴν μάννα μ' ἔρχομαι, ὅτ' ἄν Λόρδος σας πηγαίνω,
νὰ ἴδω μ' αὐτὸ τὸ χάλι σας τί διάβολο θὰ γένω.

Στηριζοῦ, Λόρδε, ὅτ' οὐ ραβδί και μὲ κουράγιο σήκω,
κι' οἱ δεικνύται σου σ' ἔφεραν ὅτ' ἄν πρώτο πρώτο λύκο ...
σταμάτα τὸ παιχίδι σου, ὅσο κι' ἂν παίξῃς κρίμα ...
δὲν βγαίνεις κερδοφόρος πῆξ και σότος ἀλά πρίμα.
Δὲν ἔχει τύχη σὰν και πρὶν ἢ Λορδὶκή σου ρέτσα
κι' ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου πρόσεξε νὰ μὴ σὲ φέρουν φάτσα.

Χαμὸς σὶ τούτον τὸν καιρὸ ...
τίρτσος κι' ἢ ντάμα ἢ καρὸ,
τίρτσος κι' ἢ ντάμα κούπα
και καθέμια τσούπα.

Τίρτσος ἀκόμη κι' ὁ Βαλίς,
τίρτσος κι' ὁ Ρήγας ὁ χωλίς,
δὲν ἔρρισκεῖ ἕνα πόντο
και παίξῃς εἰς τὸν βρόντο.

Ὅπῳτ' ἄλλοτ' ἐπαίξῃς τὸν μπακαρὸ μὲ φιάκκα
ἰνὴ κι' ὀκτὸ μὰς ἔβγαλεις, μὰ τώρα μόνο μπάκκα.
Γρουσοῦς κάθε τράπουλα, χαμίνα τὰ χαρτιά σου,
μάτσια κακὰ σοῦ βροκαναν τὰ κέρη και τὰ πλούτη,
ἀπ' τὴν χασούρα τὴν πολλὴ κοκκίνισαν ταυτιά σου
και δὲν ἔμπορεῖς τοῖλόχιστον νὰ κάνῃς μπαλαμουτί.

Δὲν σοῦμεινε στερλίνα
νὰ βάλῃς ὅτ' ἄν ρολίνα,
δὲν σοῦμεινε γαζίτα
νὰ βάλῃς ὅτ' ἄν πασίτα.

Ὅταν χαμίνας τζογαδόρος σοβάρως ὅτ' ἀπὸ κάτω νεύεις
και βροδῶνιον ἀπ' ὄλους γιὰ κουπόνια ζητηναίεις.
Πότε τίρτσος, πότε φάτσα, πότε δὲν πληρώνεσαι,
ὄχιως δάνειο ὅτ' ἄν τσίπη πάντα ἔξιμρόνεσαι.

Γ'.

Ἐρί κάλι... νέος χρόνος... ἡ δουλειὰ μας πᾶσι ντρίτα,
καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς ζυμῶνι τῆς Πρωτοχρονιάς τὴν πῆτα.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸς ὡς κάου — κάς ὅτ' οὐ σῆτι μου ἀνέθη,
ὅτ' ἄν Νεάπολι ἀνάου — κι' ἀπὸ τοῦδε σουρεῖται,
μὲ ἔνοθελοῦ ἔβδη, — ὄπ' ὅτ' ἄν λέβι τρεῖς ὅτ' ἔβδη,

και ζητεῖ ναπολεόνι μὲς ὅτ' ἄν πῆτα του νὰ βάλῃ,
μὰ κινάνας δὲν τοῦ δίνει κι' ἀπ' ἔδω πηγαίνου κι' ἄλλοι.

Δόστε μου ναπολεόνι, βρε παιδιὰ, παρακαλῶ
γιὰ νὰ βάλω μὲς ὅτ' ἄν πῆτα γιὰ τὸν χρόνο τὸν καλὸ ...
μῆτε ντόπια δὲν τοῦ δίνει, μῆτε ξένη Πριγκιπίσσα,
και γλιττρεῖ ὁ σὶρ Μιλλόρδος και πατεῖ ὅτ' ἄν πῆτα μῆσα.

Δ'.

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχρονιά... τρικοῦδερτη παράτα ...
πηγαίνου ὅτ' ἄν Μητρόπολι Βασιλικὰ φοῦσάτα,
κι' ἐνὸς κутτάζω διπλά μου τῶν φέρων τὸν εἰσπράκτορα
τὸ χειροφίλημ' ἀρχινῶ, και τρίχου εἰς τ' Ἀνάκτορα
ὄσας μὲ τὴν Βασίλισσα ψομί κι' ἀλάτι τρῶνε,
θεράπαινει κι' ἀκόλουθοι και ἰσοποναι μακρόναι,
και τῆς φιλοῦν τὸ χεῖρ της κι' ἐκίνη καμαρόναι
και τὰ σκουπίδα τῆς Αἰλῆς ἢ φοῦστα του σαρόναι.

Μὰ κι' ἄλλη μὰ Βασίλισσα, πῶ Φτώγια ὀνομαζέται
κι' ὡς τῶν Ἑλλήνων Ἄνασσα πραγματικὴ θαυμάζεται,
μὲς ὅς καλύβα ἔσκαπη ἔχει σακινὶ γιὰ θρόνο
και δέχεται φιλήμκτα γιὰ τὸν καινούριον χρόνο.
Κοντά της ὀκακονιάρδους ὀμοροφρονὶ ἄλληται
και μὲ Ἰωρακώσταν, ὀπού Ἑλλάς καλεῖται
κι' εἶναι κυρία τῆς τιμῆς αὐτῆς τῆς Βασίλισσας,
φιλεῖ τὸ κάθε χεῖρ της μὲ πέντε ὑποκλίσεις,
ἢ δ' Ἄνασσα μετὰ χαρὰς τῆς ἀπαντᾷ θερμῆς
πὸς θὰ τὴν ἔχη πάντοτε κυρία τῆς τιμῆς.

Ρωμῆος Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μὲ εἰκόνας και μὲ ὄλην και ὀσοβάρν κι' ἀστάσιαν,
κι' ἀντι λεπτῶν πενήντα πρὸς χέρι σας κωλεῖται
ὅτ' οὐ σῆτι μου, ὅτ' οὐδὲ δρόμους, και ὅτ' ἄν γνωστὴν
[Ἐστία ν.

Και ὀλίγας ποικιλίας,
μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Οἱ ράπτει Ἀιδονόπουλοι—μειλὰ τὸνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὀδὸν μετωκίαν ἰσθῆτος,
κι' ἦλθεν τὰ χαιμινιάτικα εἰς τὸ Κατάστημα των
και πρῶτος πρῶτος ἰσοπυσεῖ ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὶ κάμαρως τῆς δοκίμης και κάμαρως μεγάλαις
και τὶ καθρέφταις ἀκριβοῖ σὶ φωτισμέναις σάλας !...
ἐκεῖ ποικίλα και πολλὰ ἰμορευμάτων εἶδη,
ἐκεῖ και κάθε φιλικὸ και ζηλευτὸ στολιδὸ.
Μὰ νὰ και εἰς ἠλεκτρικὸ... τὶ ὀμορφιά περίσσια !...
Ἄιδονόπουλους δύσκολα θὰ ἔρῃς και ὅτ' ἄν Παρτεία.

μὲ Χρῆστον μὲ μὲ μάνηρα — μὲ μὲγάλ' οἰκοδομῆ,
και μὲ χῆρα ἄχιος ἀνδρα, — πῶταν ἄλλοτε μαμῆ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῆς» τῆς καλῆς, ὀδοῦ τοῦ Πρωτοστῆσιου κονιορος πολῆς.